

deles nødtaglige Grunde, hvorfor man nævner denne eller hin Størrelse. Først maa jeg da tillade mig at gøre opmærksom paa, at den contante Beholdnings Størrelse nødvendigviis maa være væsentlig afhængig af Størrelsen af den Reservefond, som Statskassen er i Besiddelse af; i samme Grad som Statskassen har en Reservefond af taalelig Størrelse og saa let realisabel og disponibel, som den bør være, i samme Grad vil naturligviis den contante Beholdnings Størrelse kunne indskrænktes. Forsaa vidt den ærede Rigsdagsmands Spørgsmaal angik almindelige Forhold, troer jeg, at vi endnu ikke befinde os under saa almindelige Forhold, at det er let allerede nu at danne sig en Mening om, hvorledes Sagen vil stille sig. Jeg troer derimod, at den Mening, som under Finantslovens successtve Behandling vil danne sig med Hensyn til den Beholdning, som man bør gaae over med fra det ene Aar til det andet, først efter flere Aars Erfaring kan fremtræde med større Bestemthed. Dette forhindrer imidlertid ikke, at jeg jo nu kan nævne, hvilken Beholdning jeg i Dieblikket anseer det for nødvendigt at gaae over med fra det Finantsaar, som udløber med den 31te Marts 1853. Denne Beholdning tør jeg da med særdeles Hensyn til, at vor Reservefond er saa overordentlig ubetydelig, ikke vel anslaae til mindre end 2 Millioner Rigsbankvaler. Naar den ærede Rigsdagsmand vil affordre mig Grundene til, at jeg har denne Mening, er jeg ikke istand til at opgive dem; jeg kan ikke sige Andet, end at det hører til det Slags Ting, som en Finantsminister under de Forhold, hvori vi for Tiden befinde os, maae have paa Følelsen; vil man troe ham, saa er det godt, vil man ikke troe ham, saa er han dog ikke istand til at tydeliggjøre Noget, der ikke lader sig bestemt motivere.

Den ærede Rigsdagsmand fremsatte dernæst adskillige Spørgsmaal om og udviklede sine Ansuelser med Hensyn til Stillingen i Hertugdømmerne. Jeg skal tillade mig i den Anledning at udtale Saameget, som jeg under de nuværende Forhold finder det tjenligt at anføre. Jeg vil da tillade mig at yttre, at jeg vilde have gjort mig skyldig i stor Forsømmelse og maatte lidet have kjendt mine

Pligter som Finantsminister, hvis det ikke havde været et af mine første Skridt, efterat Hans Majestæt fik Medandeel i Hertugdømmet Holsteens Bestyrelse, atter at stille mig i Forhold til dette Hertugdømmes Finantsvæsen og søge at udvirke et forholdsmaessigt Bidrag derafra til de fælles Statsfornödenheder, hvis Uredelse Danmark siden Krigen for den allerførste Deel alene havde baaret. Mit første Andragende i saa Henseende — og det blev taget til Følge — gif ud paa, at den Deel af den tidligere fælles Statsgjæld, som inden Krigen var anvist for locale Kasser i Hertugdømmet Holsteen, igjen maatte blive forrentet og afdragen paa den stipulerede Maade; dette er, som sagt, taget tilfølg, og, saavidt idg veed, er der betalt alle de Statscreditorer, som have meldt sig, Renter og Afdrag for Tidrummet fra Marts 1848, forsaavidt disse vare forfaldne. Mit næste Andragende gif ikke ud paa ligefrem at opstille en vis, bestemt given Delingsquota for det Forhold, hvori Holsteen burde deeltage i de fælles Statsfornödenheder; mit Andragende kunde heller ikke gaae ud paa ligefrem at opgive, hvilke af de tidligere Statsudgifter der maatte siges at være fælles; denne Materie var meget for udviklet og fordrede alt for store Undersøgelser til, at jeg med Sømmelighed kunde vente, at Noget vilde tage Hensyn til et simpelt Forlangende i saa Henseende fra min Side. Min Begjering gif derfor ud paa, at man fra begge Sider skulde overdrage den Undersøgelse, hvorpaa et Resultat skulde baseres, til kyndige Mænd, som da skulde stride til Arbeidet, og navnlig stride til det her i Kjøbenhavn, hvor alle de fornødne Materialter ere tilstede. Jeg troede, at en saadan Undersøgelse vilde have kunnet være tilendebragt i en forholdsviis kort Tid, skjøndt ikke i saa Dage, maaskee end ikke i saa Uger; men det er endnu ikke lykkedes mig at bevirke, at Commissairer ere blevne udnævnte fra Holsteens Side. Dette er, hvad jeg i Henseende til det fremsatte Spørgsmaal skal tillade mig at bemærke.

Den ærede Rigsdagsmand er dernæst gaaet ind paa at undersøge, hvorvidt jeg havde Ret i de Antydninger, jeg ved Finantsforslagets Forelæggelse tillod mig at gøre om, hvilke Ud-